

Arrest

nr. 213 499 van 5 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat M. MAKIADI MAPASI
Jan Jacobsplein 1
1000 BRUSSEL

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 3 december 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 november 2018 houdende weigering van toegang tot het grondgebied met terughouding (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2018 om 16u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. MAKIADI MAPASI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 november 2018 komt de verzoekster, van Turkse nationaliteit, aan op de luchthaven van Brussel nationaal, komende vanuit Istanbul, Turkije, met vlucht TK 1939.

De verzoekster legt aan de grensdoorlaatpost een geldig nationaal paspoort voor en een Franse “*titre de séjour*”, type “*carte de résident*”, geldig tot 8 juni 2025 en voorzien van de vermelding “*réfugiée turque*”.

Op 29 november 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoekster een beslissing houdende de weigering van toegang tot het grondgebied met teruggrijping (bijlage 11).

Deze beslissing tot weigering van toegang met teruggrijping is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 29 november 2018 en is gemotiveerd als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 29/11/2018 om 23.45 uur, aan de grensdoorlaatpost van de Nationale Luchthaven van Zaventem, werd door ondergetekende, K. V. R., Hoofdingspecteur, Federale Politie

de mevrouw:

naam T. voornaam A.

geboren op (...)1963 te V. geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Turkije wonende te [...]

houder van het document Paspoort nummer U (...)

afgegeven te T.C. Paris BK op: 11.06.2012

afkomstig uit Istanbul Atatürk met vliegtuig TK1939, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van een Turks paspoort en een Franse “Titre de Séjour”. Dit document is noch grensoverschrijdend noch visumvervangend.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen

gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Blijkens de stukken van het administratief dossier is de effectieve tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing overigens voorzien op 10 december 2018. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de (eerste) teruggedrijvingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk *ratione temporis*.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing

2.2.2. In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 5, lid 4, a) van de verordening nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de verordening 562/2006), van de artikelen 74/13 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekster verschaft dienaangaande de volgende toelichtingen:

“L'article 5 du règlement 562/2006 du parlement européen et du conseil du 15 mars 2006 établissant un code communautaire relatif au régime de franchissement des frontières par les personnes (code frontières Schengen), détermine les conditions d'entrée pour les ressortissants de pays tiers et des dérogations sont prévues au point 4 ;

Le point 4, a) prévoit « Les ressortissants de pays tiers qui ne remplissent pas toutes les conditions prévues au paragraphe 1, mais qui sont titulaires d'un titre de séjour ou d'un visa de long séjour, sont autorisés à entrer aux fins de transit sur le territoire des autres États membres afin de pouvoir atteindre le territoire de l'État membre qui a délivré le titre de séjour ou le visa de long séjour, sauf s'ils figurent sur la liste nationale de signalements de l'État membre aux frontières extérieures duquel ils se présentent et si ce signalement est assorti d'instructions quant à l'interdiction d'entrée ou de transit » ;

Aucune disposition du droit interne ne contrevenir à ce règlement qui est d'application immédiate dans les Etats membres ;

La requérante est dans ce cas de figure, elle est titulaire d'une carte de résident qui lui est délivrée par les autorités françaises et n'est pas sur la liste nationale de signalements en Belgique;

A moins que la partie adverse nous prouve le contraire, cette carte de séjour est valide et ne souffre d'aucune restriction ;

La requérante a du mal à comprendre, en vertu de quoi, la partie adverse prétend que ce titre de séjour n'est pas transfrontalier ;

Que même en l'absence de ce titre de séjour, la requérante s'est vue reconnaître par les autorités françaises le statut de réfugié ;

Jusqu'à ce jour, aucune décision des autorités françaises ne lui enlève cette qualité et quelque soit les circonstances, les autorités belges ne sont pas habilitées à se prononcer sur cette question ;

Pour lui faciliter les déplacements, les autorités françaises lui ont délivré un titre de voyage qui lui permet de se promener dans n'importe quel pays ;

En date du 29 novembre 2018, la requérante revenait de la Turquie, où elle est partie pour des raisons humanitaires et ce, dans la plus grande discrétion au chevet de son père mourant ;

Pour éviter les ennuis, la requérante était obligée de payer un agent qui devrait lui faciliter les démarches sur place ;

Donc, le titre de séjour qui est délivré en vertu du statut de réfugié ne peut nullement empêcher la requérante d'accéder sur le territoire belge ;

D'ailleurs, selon l'article 13 du règlement 562/2006 du parlement européen et du conseil du 15 mars 2006 établissant un code communautaire relatif au régime de franchissement des frontières par les personnes (code frontières Schengen), L'entrée sur le territoire des États membres est refusée au ressortissant de pays tiers qui ne remplit pas l'ensemble des conditions d'entrée, telles qu'énoncées à l'article 5, paragraphe 1, et qui n'appartient pas à l'une des catégories de personnes visées à l'article 5, paragraphe 4. Cette disposition est sans préjudice de l'application des dispositions particulières relatives au droit d'asile et à la protection internationale ou à la délivrance de visas de long séjour ;

Votre conseil se rendra à l'évidence, qu'en fondant la décision querellée sur la violation de l'article 3, alinéa 1.2 de la loi du 15 décembre 1980, la partie adverse a fait une mauvaise application de la loi ;

La requérante invoque en second lieu la violation de son droit à la vie familiale ;

L'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 dispose que: « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné » ;

La requérante est une mère de famille, elle vit en France avec son époux et ses enfants, tous en séjour légal ;

Cette vie familiale est protégée par l'article 8 de la CEDH qui dispose que : « Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui » ;

Que non seulement cette décision de refoulement constituera la violation de la vie familiale, risquerait aussi de compromettre la scolarité des enfants ;

Il a été jugé : « L'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales n'interdit pas au juge national d'apprécier en fait la compatibilité de l'éloignement prévu par la loi et décider par l'administration avec le droit au respect de la vie familiale invoqué par l'étranger, Cass(2e ch), 29 octobre 2008, RG P.08.1450.F, pas.2008, liv.10.2393.T.B.P. 2009 » ;

Dans une jurisprudence sans cesse répétée, la Cour européenne des droits de l'homme considère que : « Lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le conseil examine d'abord s'il existe une vie privée et /ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée/ familiale, le conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris(CEDH 13/2/2001, EZZOUDHI/France,\$25, CEDH 31/10/2002, Yildiz/Autriche, § 34, CEDH 15/7/2003, Mokrani/ France) »;

La requérante produit copie de son livret de famille pour justifier le droit à la vie familiale qu'elle revendique ;

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique(CEDH 5/12/2002 Conka/Belgique,\$83) d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15/12/1980(C.E., 22/12/2010,n° 210.29) d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance « ;

En troisième lieu, la requérante invoque la violation des articles 62 de la loi du 15 décembre 1980, 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et soutient qu'une décision qui se base sur la violation de l'article 3, alinéa1.2 de la loi du 15/12/1980 alors que la requérante détient un titre de séjour qui lui est délivré par les autorités françaises n'est pas adéquatement motivée

Que la partie adverse devrait faire application de l'article de l'exception prévue à l'article 5 du règlement 562/2006 du parlement européen et du conseil du 15 mars 2006 établissant un code communautaire relatif au régime de franchissement des frontières par les personnes (code frontières Schengen) ;

Qu'il a été jugé : Si la motivation consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait qui ont déterminé son adoption ; que cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire exacte, complète et propre au cas d'espèce. » (Conseil d'Etat arrêt n° 185.724 du 19 août 2008 ; RG : A.179.818/29.933) » ;

Dans le cas d'espèce, la partie adverse motive sa décision sur des considérations de droit et de fait qui ne ressortent pas du dossier administratif ;

Comme la doctrine l'a soutenu, l'essentiel du contentieux de la légalité porte sur l'exigence de la motivation adéquate des décisions. La légalité de la motivation recouvre une double exigence de forme et de fond. Sur la forme, la décision doit contenir une motivation. Cette exigence repose sur l'article 62 de la loi du 15/12/1980 qui dispose que « les décisions administratives sont motivées » .Elle se déduit aussi de la loi du 21 juillet 1991relative à la motivation formelle des actes administratifs, laquelle précise que cela ; consiste « en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision ». Sur le fond, l'exigence de motivation adéquate sanctionne les erreurs manifestes d'appréciation », Jean-Yves Carlier et Sylvie Sarolea, Droit des étrangers, Larcier 2016, P 660) ;

Que suivant le principe d'une bonne administration, et particulièrement les principes de précaution et minutie, chaque administration doit effectuer un contrôle concret, complet, loyal et sérieux des circonstances de l'affaire ; elle doit examiner les faits avec la précaution nécessaire, prendre les informations nécessaires lors de la prise de décision afin de prendre celle-ci en connaissance de cause et ce après avoir rassemblé tous les éléments ;

Que s'agissant des obligations qui pèsent sur les autorités administratives en vertu de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs dont la violation est invoquée, il est de jurisprudence administrative constante (voir, notamment: C.E., arrêts n° 97.866 du 13 juillet 2001 et 101.283 du 29 novembre 2001) que si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par le demandeur, elle comporte, néanmoins, l'obligation d'informer celui-ci des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué et ce, aux termes d'une motivation qui réponde, fut-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé. Cette même jurisprudence enseigne également que l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles celle-ci se fonde, en faisant apparaître de façon claire et non

équivoque le raisonnement de son auteur, afin de permettre au destinataire de la décision, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet(C.C.E.,n° 164 943 du 30 mars 2016);

En fin, la requérante invoque les risques de violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme ;

La partie adverse ne doit pas perdre de vue que la requérante a été persécutée dans le passé

La Cour européenne des droits de l'homme a déjà considéré que l'expulsion par un Etat peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH et donc engager la responsabilité d'un Etat contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé courra , dans son pays de destination, un risque réel d'être soumis à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH.Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays(Cour,eur,D.H., arrêt Y c/Russie, 4/122008, paragraphe 75, arrêt Mulim c/ Turquie, 26/04/2005) ;

Effectivement, la requérante court le risque de subir un traitement contraire à l'article 3 de la CEDH si la partie adverse s'hasarde de la refouler en Turquie ;

Comme votre conseil peut s'en rendre compte, la requérante a déjà subi des persécutions de la part des autorités Turquie, ce qui lui a valu le statut de réfugié en France ;

La partie adverse ne peut nullement écarter le risque de persécution parce que la requérante revenait de la Turquie ;

Que comme il est clairement expliqué ci-haut, la requérante a bénéficié de la protection d'une de ses connaissances pour se rendre en toute discrétion au chevet de son père mourant ;

Qu'elle n'a pas eu le temps de solliciter l'autorisation des autorités françaises, devant ce cas de force majeur ;

Que suivant la procédure de refoulement, la requérante sera livrée entre les mains des autorités Turques qui se chargeront de l'identifier et de lui faire subir le traitement qu'elle redoute ;

Que si la partie adverse décide de refouler la requérante, elle doit l'envoyer en France pour que les autorités françaises se penchent sur sa situation et s'il échet, se rassurent sur l'absence de risque de traitement contraire à l'article 3 de la CEDH en cas de refoulement :"

De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt :

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster wel degelijk reisde met haar nationaal Turks paspoort en haar Franse verblijfskaart, doch niet met haar vluchtelingenpaspoort. Zij bood zich aldus aan bij de grenscontrole zonder in bezit te zijn van haar vluchtelingenpaspoort op grond waarvan zij als erkend vluchteling toegelaten is te reizen.

Het is bovendien opmerkelijk dat verzoekster, hoewel erkend vluchteling, reisde naar haar herkomstland, waar zij tegelijk meent te vrezen voor een schending van artikel 3 EVRM. Ook bij de Belgische autoriteiten heeft zij het vluchtelingenpaspoort niet getoond, waardoor zij de werking Vluchtelingenconventie heeft misbruikt.

Verzoekster zal inderdaad worden teruggedreven naar Istanboel, waar zij, nu zij er zelf naartoe reisde, niet dienstig kan voorhouden als zouden daar haar rechten geschonden worden. Het staat haar vrij om van daaruit onmiddellijk terug te reizen naar Frankrijk of elders.

De met grenscontrole belaste overheden konden niet anders dan vaststellen dat het verblijfsdocument geen grensoverschrijdend noch visumvervangend document betreft. De bepalingen waarop verzoekster zich beroept in haar verzoekschrift, hebben betrekking op kort verblijf. Zij toont niet aan dat zij zich hierop dienstig kan beroepen.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld."

2.2.3. De verzoekster voert onder meer de schending aan van artikel 5, lid 4, a) van de verordening 562/2006.

Dienaangaande merkt de Raad vooreerst op dat de verordening 562/2006 werd ingetrokken bij artikel 44 van de verordening nr. 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de Schengengrenscore). Overeenkomstig artikel 44 van de Schengengrenscore gelden verwijzingen naar de ingetrokken verordening als verwijzingen naar de onderhavige verordening en worden deze gelezen volgens de concordantietabel. In deze concordantietabel is opgenomen dat artikel 5, lid 4 van de verordening 562/2006 moet worden gelezen als artikel 6, lid 5 van de Schengengrenscore.

Het middel moet dan ook worden beoordeeld in het licht van artikel 6, lid 5, a), van de Schengengrenscore, dat bepaalt als volgt:

“5. In afwijking van lid 1:

a) wordt onderdanen van derde landen die niet aan alle in lid 1 genoemde voorwaarden voldoen, maar wel houder zijn van een verblijfsvergunning of een visum voor verblijf van langere duur, toegang verleend tot het grondgebied van de andere lidstaten met het oog op doorreis zodat zij het grondgebied kunnen bereiken van de lidstaat die de verblijfsvergunning of het visum voor verblijf van langere duur heeft afgegeven, tenzij hun namen zijn vermeld op de nationale signaleringslijst van de lidstaat waarvan zij de buitengrenzen willen overschrijden, en de signalering vergezeld gaat van instructies om de binnenkomst of doorreis te weigeren;”

Aldus vormt lid 5 van artikel 6 van de Schengengrenscore een afwijking van lid 1 van diezelfde code, dat luidt als volgt:

“Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (1), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.”

Conform artikel 288 van het Verdrag inzake de Werking van de Europese Unie is de Schengengrenscore in al haar onderdelen bindend en rechtstreeks toepasselijk in alle landen van de Europese Unie.

De Schengengrenscore is *in casu* inderdaad van toepassing aangezien de verzoekster zich, via de luchthaven Brussel-Nationaal, heeft aangeboden aan de buitengrenzen van de lidstaten van de Europese Unie, alwaar haar de toegang werd geweigerd en de terugdrijving werd bevolen naar de luchthaven waar zij is ingescheept.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster zich op 29 november 2018 om 17u56 aanbodde bij de grensdoorlaatpost op de luchthaven Brussel internationaal, waar zij de volgende (reis)documenten voorlegde: haar nationaal Turks paspoort, afgeleverd te Parijs en geldig van 11 juni 2012 tot 10 juni 2022 en haar Franse verblijfsvergunning (Titre de Séjour), afgeleverd te Yvelines en geldig van 9 juni 2015 tot 8 juni 2025. De Franse verblijfskaart is van het type “carte de résident” en bevat op de achterzijde de vermelding “réfugiée turque”. Het verslag van de federale politie, afdeling grenscontrole, van 29 november 2018 bevat de volgende vaststellingen: “Betrokkene zegt dat haar vluchtelingenpaspoort bij haar thuis in Frankrijk zou liggen” en “Betrokkene reist met een Turks paspoort zonder visum en met een Franse “Titre de Séjour” met op de achterzijde de vermelding “Réfugiée Turque”. Betrokkene is echter niet in het bezit van een Frans vluchtelingenpaspoort. De combinatie van beide documenten is dus niet in orde om ons land binnen te komen.”

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd waarom aan de verzoekster de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd, met terugdrijving: “(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van een Turks paspoort en een Franse “Titre de Séjour”. Dit document is noch grensoverschrijdend noch visumvervangend.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dan ook dat de gemachtigde er bij het nemen van zijn beslissing van op de hoogte was dat de verzoekster beschikt over een geldige verblijfsvergunning in Frankrijk.

De bestreden weigering tot toegang met terugdrijving is op het eerste gezicht, zoals de verzoekster pertinent aanvoert, in strijd met artikel 6, lid 5, a) van de Schengengrenscore. Deze bepaling betreft immers een afwijking van de in artikel 6, lid 1 van de Schengengrenscore bepaalde voorwaarden voor binnenkomst, zodat zij eveneens een afwijking inhoudt met betrekking tot de voorwaarde dat de betrokken derdelander, indien dit al vereist is, in het bezit moet zijn van een geldig Schengenvisum (cf. artikel 6, lid 1, b) van de Schengengrenscore). Artikel 6, lid 5 van de Schengengrenscore gebiedt de lidstaten om de personen die niet aan alle in lid 1 genoemde voorwaarden voldoen, maar wel houder zijn van een verblijfsvergunning – *quod in casu* - toegang te verlenen tot hun grondgebied met het oog op doorreis zodat zij het grondgebied kunnen bereiken van de lidstaat die de verblijfsvergunning heeft afgegeven, tenzij hun namen zijn vermeld op de nationale signaleringslijst van de lidstaat waarvan zij de buitengrenzen willen overschrijden en de signalering vergezeld gaat van instructies om de binnenkomst of doorreis te weigeren.

Aangezien noch uit de bestreden akte noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeksters naam is vermeld op de Belgische nationale signaleringslijst diende de verzoekster, als derdelander die houder is een geldig nationaal paspoort en een geldige Franse verblijfsvergunning, op het eerste gezicht met toepassing van artikel 6, lid 5, a) van de Schengengrenscore te worden toegelaten tot het Belgische grondgebied met het oog op doorreis naar Frankrijk. Het voorgehouden gebrek aan grensoverschrijdend en visumvervangend karakter van de verblijfsvergunning kon de verzoekster op het eerste gezicht dus niet worden tegengeworpen om haar de toegang te weigeren en haar terug te drijven naar de luchthaven van inscheeping (*in casu* Istanbul, Turkije).

Een schending van artikel 6, lid 5, a) van de Schengengrenscore is bijgevolg op het eerste gezicht aangetoond. Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk, temeer daar de verweerder geheel niet ingaat op de aangevoerde schending van artikel 5, lid 4, a) van de verordening 562/2006, dat overeenstemt met artikel 6, lid 5, van de Schengengrenscore. In de mate dat de verweerder vaagweg stelt dat de bepalingen waarop de verzoekster zich beroept betrekking hebben op kort verblijf, merkt de Raad op dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing (artikel 3, eerste lid, 1° of 2° van de vreemdelingenwet) eveneens betrekking heeft op kort verblijf, zodat niet kan worden ingezien waarom de verzoekster zich niet op de Schengengrenscore kan beroepen. Hierboven werd reeds vastgesteld dat de Schengengrenscore wel degelijk van toepassing is, alsook dat de verzoekster er zich rechtstreeks op kan beroepen.

Het middel is, in de aangegeven mate, op het eerste gezicht gegrond en dus ernstig.

2.2.4. Er dient derhalve te worden besloten dat door de verzoekster een ernstig middel wordt aangevoerd.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.3.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekster verbindt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel onder meer met de in het verzoekschrift aangevoerde schending van de eerbiediging voor haar gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

De verweerder beperkt er zich in de nota met opmerkingen toe te stellen dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet aannemelijk wordt gemaakt aangezien de verzoekster geen schending heeft aangetoond van enige bepaling. De Raad stelt evenwel vast dat de verweerder in de nota met opmerkingen op geen enkele wijze de in het verzoekschrift aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM – waarin de verzoekster concreet uiteen heeft gezet dat zij in Frankrijk een gezinsleven heeft ontplooid met haar echtgenoot en kinderen die er, net zoals zij, een verblijfsrecht hebben als erkend vluchteling – betwist.

De gemachtigde betwist als dusdanig niet dat er sprake is van een gezinsleven op het Schengengrondgebied.

Verzoeksters tijdelijke afwezigheid van het Schengengrondgebied sluit een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet uit. Er werd ook reeds vastgesteld dat *prima facie* verzoekster op incorrecte gronden de toegang tot het grondgebied werd geweigerd (cf. artikel 6, lid 5, a) van de Schengengrenscore).

In deze omstandigheden kan worden aanvaard dat verzoekster door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan. Er dient in dit verband ook te worden gesteld dat de Raad de vereiste dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden aangetoond niet op een overdreven restrictieve of formalistische wijze vermag te interpreteren

aangezien dit tot gevolg zou kunnen hebben dat aan de rechtsonderhorigen een effectief rechtsmiddel wordt ontzegd in de gevallen waar zij een verdedigbare grief hebben.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat volgens artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, recht heeft op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden. Artikel 4 van de Schengengrenscore bepaalt uitdrukkelijk dat bij de toepassing van deze vordering de lidstaten handelen met volledige inachtneming van het toepasselijke Unierecht, waaronder het Handvest en het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Artikel 3, b) van de Schengengrenscore bepaalt bovendien dat het non-refoulement van (erkende) vluchtelingen moet worden gerespecteerd, terwijl *in casu* op zich niet wordt betwist dat de verzoekster in Frankrijk als vluchteling werd erkend en terwijl, ondanks het gegeven dat de verzoekster is teruggekeerd naar haar land van herkomst, geen enkel concreet element voorligt waaruit kan blijken dat deze erkenning thans niet langer zou zijn gehandhaafd.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is bijgevolg voldaan.

2.4. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te worden bevolen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 november 2018 houdende weigering van toegang tot het grondgebied met terugnrijving (bijlage 11), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

C. DE GROOTE